

48

Преди на си легне Анна дълго се моли пред Разпятието, което се открояваше връз скъпия брукат на стената, като си пожела, като най-висше щастие, да надене някога булото на кларисите в чиста служба за доброто на хората и света. Тя позова духа на покойната си майка Гертруд, като я помоли да се застъпи за това ѝ горещо желание пред стъпките на Оня, който кове съдбините ни. Когато заспа, през цялата нощ тя неспокойно се въртя от една страна на друга, мъчена от чудни и необясними копнежи. Стърцето ѝ беше в неравна и глуха борба с младата кръв, която напираше да се освободи, подчинена на мощните природни закони. Челото ѝ гореше в лека треска, под овлажни тъмните млади коси край слепите ѝ очи.

Сестра Клара идеше към нея с протегнати ръце, препълнени с ухани; снежни кринове. Благите очи на великата монахиня я пронизваха с млада кроткост. Тихият хор на сестрите се издигаше в синкавия полумрак на някаква стара катедрала, сред облаци от уханен дим на тамян. Пъстрите стъкла на прозорците искряха с мрачни блясъци: тъмнозелено, тъмновиолетово, гранатово. Голям златен кръст изпъкваше в ясно сияние над всичко друго. Все по-ослепителен ставаше образът на Разпнатия, греещ като огнено слънце. Девойката притисна клепачи с длан. Ала светлината проникваше и през нея. Тя изтена, скри глава във възглавето.

Някаква лека ръка я докосна. Моличето трепна, отвори очи, впи ги уплашено в лицето на сестра си. То бе замислено и сериозно. В десницата ѝ гореше, с ярък жълт пламък, тънка борина.

— Прости ме, че те събудих, Ануш... Ала не дочаках да се съмне. Нощес дойде бърз вестогонец от баща ни. Има писмо с важни новини. На. Чети...

Елисавета протегна крежката си ръка. В движението ѝ имаше сякаш нещо съдбовно.